

Emanuel gik langsomt ud imod Stranden. Han holdt bægge sine Hænder og sin store blaa Bomuldsparaply bag paa Ryggen og saa' ned mod Jorden, mens hans Øjne fyldtes med Taarer.

Hvorfor gøre sig blind, naar man dog var bleven seende? tænkte han. Hvortil nyttede det at blive ved at lyve for sig selv . . . og for andre? Der var faldet Skæl fra hans Øjne, og han forfærdedes over, hvad han saa'!

Ja, Bernhard havde Ret. Der maatte være noget Blændværk i Luften herude; og han havde selv været inde under Fortryllelsen. Han begyndte at forstaa alt. Han følte sig som en, der vaagner af en lang, tung Søvn, . . . som en Bjærgtagen, der efter otte Aars Liv i Troidenes Høj pludselig kender sig selv igen ved at høre sin Hjembys Klokker ringe.

II.

Da han et Par Timer over Middag endelig naaede over til Sandinge, var den egentlige Begravelseshøjtidelighed netop til Ende. Under Del-